

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সন্তানসকলেই পিতাৰ প্ৰিয় হয়, পিতাই তোমালোকে শুধৰাবৰ কাৰণে শ্ৰীমত দিয়ে, সদায় ঈশ্বৰীয় মতত চলি নিজক পবিত্ৰ কৰি তোলা"

প্ৰশ্ন: বিশ্বত শান্তিৰ স্থাপনা কেতিয়া আৰু কোনটো বিধিৰে হয়?

উত্তৰ: তোমালোকে জানা বিশ্বত শান্তিতো মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ পাচতহে হয়। কিন্তু তাৰ কাৰণে তোমালোক প্ৰথমৰ পৰাই তৈয়াৰ হ'ব লাগে। নিজৰ কৰ্মাতীত অৱস্থা গঢ়ি তোলাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান স্মৰণ কৰি পিতাৰ স্মৃতিৰে সম্পূৰ্ণ পাৱন হ'ব লাগে তেতিয়া এই সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব।

গীত: আজ অন্ধেৰে মে হে ইনচান..... (মনুষ্য আজি অন্ধকাৰত.....)

ওঁম শান্তি। এইটো ভক্তি মাৰ্গত গোৱা গীত। এনেকৈ কয় যে আমি অন্ধকাৰত আছোঁ, এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিয়া। জ্ঞান বিচাৰে জ্ঞানৰ সাগৰ পৰা। বাকী হৈছে অজ্ঞান। কোৱা হয় কলিযুগত সকলো অজ্ঞানতাৰ আসুৰিক নিদ্ৰাত শুই থকা কুস্কৰ্ণ। পিতাই কয় - জ্ঞানতো বহুতেই চিম্পুল (সৰল)। ভক্তিমাৰ্গত কিমান বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ে, হঠযোগ কৰে, গুৰু আদিৰ শৰণ লয়। এতিয়া সেই সকলোবোৰ এৰিবলগীয়া হয় কিয়নো তেওঁলোকে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। পিতাইহে ৰাজ্য দিব। মনুষ্যই মনুষ্যক দিব নোৱাৰে। কিন্তু তাৰ বাবেই সন্ধ্যাসীসকলে কয় কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ কিয়নো নিজেই ঘৰ-সংসাৰ এৰি পলাই যায়। এই জ্ঞান জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। এই ৰাজযোগ ভগৱানেই শিকায়। মনুষ্যই মনুষ্যক পাৱন কৰিব নোৱাৰে। পতিত-পাৱন এজনেই পিতা। মনুষ্য ভক্তি মাৰ্গত কিমান আৱদ্ধ হৈ আছে। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰাই ভক্তি কৰি আহিছে। স্নান কৰিবলৈ যায়। এনেকুৱাও নহয় যে কেৱল গংগাতেই স্নান কৰে। য'তেই পানীৰ পুখুৰী আদি দেখিব তেতিয়া তাকো পতিত-পাৱন বুলি ভাবি লয়। ইয়াতো গো-মুখ আছে। নিজৰাৰ পৰা পানী বৈ আহে। যেনেকৈ কুঁৱাত পানী আহে তেতিয়া তাক পতিত-পাৱন গংগা বুলি ক'ব জানো। মনুষ্যই ভাবে এয়াও তীৰ্থ। বহুত মনুষ্যই ভাৱনাৰে তালৈ গৈ স্নান আদি কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান পাইছা। তোমালোকে ক'লেও তথাপিও মানি নলয়। নিজৰ দেহ-অহংকাৰ বহুত আছে। আমি ইমান শাস্ত্ৰ পঢ়িছোঁ.....! পিতাই কয় - এয়া যি পঢ়িলা সকলো পাহৰি যোৱা। এতিয়া এই সকলোবোৰ কথা মনুষ্যই কেনেকৈ জানিব সেইবাবে পিতাই কয় এনেকুৱা এনেকুৱা পইণ্টচ লিখি এৰোপ্লেণৰ পৰা পেলোৱা। যেনেকৈ আজিকালি কয় - বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব? কোনোৱে পৰামৰ্শ দিলে তেওঁ পুৰস্কাৰ পাই থাকে। এতিয়া তেওঁ শান্তিৰ স্থাপনাতো কৰিব নোৱাৰে। শান্তি ক'ত? মিছা প্ৰাইজ (পুৰস্কাৰ) দি থাকে।

এতিয়া তোমালোকে জানা বিশ্বত শান্তিতো হয় যুদ্ধৰ পাচত। এই যুদ্ধতো যিকোনো সময়তে লাগিব পাৰে। এনেকৈ তৈয়াৰ হৈ আছে। কেৱল তোমালোক সন্তানসকলহে সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ বাকী। যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকল কৰ্মাতীত অৱস্থাত উপনীত হ'বা, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। পিতাই কয় মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা আৰু গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হোৱা আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান স্মৰণ কৰি থকা। তোমালোকে লিখিবও পাৰা - ড্ৰামা অনুসৰি কল্পৰ পূৰ্বৰ দৰে বিশ্বত শান্তিৰ স্থাপন হৈ যাব। তোমালোকে এইটোও বুজাব পাৰা যে বিশ্বত শান্তিতো সত্যযুগতেই হয়। ইয়াত নিশ্চয় অশান্তি থাকিব। কিন্তু বহুত আছে যিয়ে তোমালোকৰ কথাবোৰত বিশ্বাস নকৰে কিয়নো তেওঁলোক স্বৰ্গলৈ নাহেই গতিকে শ্ৰীমতত নচলিব। ইয়াতো বহুত আছে যিসকল শ্ৰীমতত পবিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকে উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱানৰ মত পোৱা। কাৰোবাৰ চলন যদি ভাল নহয় তেতিয়া কয় নহয় যে ঈশ্বৰে তোমাক ভাল মত দিয়ক। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰৰ মতত চলিব লাগে। পিতাই কয় - 63 জন্ম তোমালোকে বিষয় সাগৰত ডুবি আছিল। সন্তানসকলৰ লগত কথা পাতে। সন্তানসকলকে পিতাই শুধৰাব নহয় জানো। সমগ্ৰ জগতৰ লোকক কেনেকৈ শুধৰাব। বাহিৰৰসকলক ক'ব সন্তানসকলৰ পৰা বুজি লোৱা। পিতাই বাহিৰৰসকলৰ লগত কথা পাতিব নোৱাৰে। পিতাৰ সন্তানসকলেই প্ৰিয় হয়। সতীয়া সন্তান প্ৰিয় হ'ব জানো। লৌকিক পিতায়ে সু-সন্তানকে ধন দিয়ে। সকলো সন্তান সমানতো নহ'ব। পিতায়ে কয় - যিসকল মোৰ হয়, তেওঁলোকেই মই উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। যিসকল মোৰ নহয়, তেওঁলোকে হজম কৰিব নোৱাৰিব। শ্ৰীমতত চলিব নোৱাৰিব। তেওঁলোক হৈছে ভক্ত। বাবাই (ব্ৰহ্মাবাবাই) বহুত দেখিছে। কোনোবা ডাঙৰ সন্ধ্যাসী আহিলে তেওঁলোকৰ বহুত ফল'ৱাৰ্চ (অনুগামী) হৈ যায়। ফাণ্ড (চান্দা) একত্ৰিত কৰে। নিজৰ নিজৰ সামৰ্থ্য

অনুসৰি ফাণ্ড (চান্দা) উলিয়ায়। ইয়াত পিতাইতো এনেকৈ নক'ব যে ফাণ্ড একত্ৰিত কৰা। নহয়, ইয়াততো যি বীজ ৰোপণ কৰিবা 21 জন্ম তাৰ ফল পাব। মনুষ্যই দান কৰিলে ভাবে আমি ঈশ্বৰৰ অৰ্থে আমি কৰোঁ। ঈশ্বৰ সমৰ্পণম্ বুলি কয় অথবা ক'ব কৃষ্ণ সমৰ্পণম্। কৃষ্ণৰ নাম কিয় লয়? কিয়নো গীতাৰ ভগৱান বুলি ভাবে। শ্ৰী ৰাধে অৰ্পণম্ বুলি কেতিয়াও নকয়। ঈশ্বৰ অথবা কৃষ্ণ অৰ্পণম্ বুলি কয়। এইটো জানে যে ফল দিওঁতা ঈশ্বৰহে হয়। কোনোবা চহকীৰ ঘৰত জন্ম ল'লে কয় নহয় যে পূৰ্বৰ জন্মত বহুত দান-পুণ্য কৰিছে সেইবাবে এয়া হৈছে। ৰজাও হ'ব পাৰে। কিন্তু সেয়া হ'ল অল্পকালৰ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান (তেনেই তাকৰীয়া) সুখ। ৰজাসকলকো সন্ন্যাসীয়ে সন্ন্যাস কৰায় তেতিয়া তেওঁলোকক কয় স্ত্ৰীতো সৰ্পিণী হয়, কিন্তু দ্ৰোপদীয়েতো মিনতি কৰিছিল, দুঃশাসনে মোক নগ্ন কৰিলে। এতিয়াও অবলাসকলে (দুৰ্বলা স্ত্ৰীসকলে) কিমান মিনতি কৰে - আমাৰ লাজ (সন্মান) ৰাখা। বাবা এওঁ মোক বহুত মাৰে। কয় বিষ দিয়া নহ'লে হত্যা কৰিম। বাবা এই বন্ধনবোৰৰ পৰা মুক্ত কৰা। পিতাই কয় - বন্ধনতো সমাপ্ত হ'বই 21 জন্ম কেতিয়াও নগ্ন হ'বলগীয়া নহ'ব। তাত বিকাৰ নাথাকে। এই মৃত্যুলোকত এয়া অন্তিম জন্ম। এইখন হয়েই বিকাৰী সৃষ্টি।

দ্বিতীয় কথা পিতাই বুজায় যে এই সময়ত মনুষ্য কিমান বুদ্ধিহীন (অজ্ঞানী) হৈ গৈছে। যেতিয়া কোনোবা মৰে তেতিয়া কয় স্বৰ্গলৈ গ'ল। কিন্তু স্বৰ্গ আছে ক'ত। এয়াতো নৰক। যদি স্বৰ্গবাসী হ'ল তেন্তে নিশ্চয় নৰকত আছিল। কিন্তু কাৰোবাক চিধাকৈ যদি কোৱা - আপুনি নৰকবাসী তেন্তে ক্ৰোধাশ্বিত হৈ বিতুষ্ট হৈ পৰিব। এনেকুৱা লোকসকলক তোমালোকে লিখিব লাগে। অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল তাৰ অৰ্থ তোমালোক নৰকবাসী হোৱা নহয় জানো। আমি তোমালোকক এনেকুৱা যুক্তি শুনাম যে তোমালোক সঁচাকৈ স্বৰ্গলৈ যাব। এই পুৰণি সৃষ্টিতো এতিয়া নাশ হ'ব। বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ কৰা যে এই যুদ্ধৰ পাচত বিশ্বত শান্তি হ'ব, 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বৰ দৰে। তাত এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। সেই লোকসকলে আকৌ কয় তাতো কংস, জৰাসন্ধ আদি অসুৰবিলাক আছিল, তেঁতাত ৰাৱণ আছিল। এতিয়া তেওঁলোকৰ লগত কোনে মগজ খটুৱাই থাকিব। জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। ইমান সহজ কথাও কাচিৎহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হয়। গতিকে এনেধৰণৰ শ্লোগান তৈয়াৰ কৰিব লাগে। ড্ৰামা অনুসৰি এই যুদ্ধৰ পাচত বিশ্বত শান্তি হ'ব। কল্পই কল্পই বিশ্বত শান্তি হয় আকৌ কলিযুগৰ অন্তত অশান্তি হয়। সত্যযুগতেই শান্তি হয়। এয়াও তোমালোকে লিখিব পাৰা, গীতাত ভুল কৰাৰ বাবেই ভাৰতৰ এনে অৱস্থা হৈছে। সম্পূৰ্ণ 84 জন্ম লওঁতা শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। শ্ৰীনাৰায়ণৰো নাম দিয়া নাই। তেওঁৰ তথাপিও 84 জন্মতকৈ কিছুদিন কম বুলি কোৱা হ'ব নহয় জানো। কৃষ্ণৰ সম্পূৰ্ণ 84 জন্ম হয়। শিৱবাবা আহে সন্তানসকলক হীৰাতুল্য কৰি তুলিবলৈ সেয়েহে তাৰ বাবে বাকচো (শৰীৰো) এনেকুৱা সোণৰ হ'ব লাগিব, য'ত বাবা আহি প্ৰৱেশ কৰিব। এতিয়া এয়া সোণৰ কেনেকৈ হ'ব সেয়েহে তৎক্ষণাত তেওঁক সাক্ষাৎকাৰ কৰালে - তুমিতো বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। এতিয়া মামেকম্ স্মৰণ কৰা, পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া ততালিকে পবিত্ৰ হ'বলৈ লাগি গ'ল। পবিত্ৰ নোহোৱাকৈতো জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। সিংহীৰ গাখীৰ ৰাখিবলৈ সোণৰ বাচন লাগে। এয়া জ্ঞানতো হৈছে- পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। এয়া ধাৰণ কৰিবলৈও সোণৰ বাচন (পবিত্ৰ বুদ্ধি) লাগে। পবিত্ৰ হ'ব লাগে, তেতিয়াহে ধাৰণ হ'ব। পবিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি যদি অধঃপতন হৈ যায় তেতিয়া যোগৰ যাত্ৰাই সমাপ্ত হৈ যায়। জ্ঞানো সমাপ্ত হৈ যায়। কাকো ক'ব নোৱাৰে যে - ভগৱানুবাচ, কাম মহাশত্ৰু হয়। তেওঁলোকৰ তীৰ নালাগিব (শুনোৱা জ্ঞানে প্ৰভাৱ নেপেলাব)। তেওঁলোক তেতিয়া ক'কৰেল জ্ঞানী (কুকুৰা চৰাইৰ দৰে ডাক দি আনক জগায় কিন্তু নিজে শুই যায় অৰ্থাৎ যিয়ে নিজে ধাৰণ নকৰে কেৱল আনক জ্ঞান শুনাই থাকে) হৈ পৰে। কোনো বিকাৰেই যাতে নাথাকে। সদায় খতিয়ান ৰাখিবা। যিদৰে পিতা সৰ্বশক্তিমান হয় তেনেকৈ মায়াও সৰ্বশক্তিমান। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজত্ব চলে। পিতাৰ বাহিৰে কোনেও ইয়াৰ (ৰাৱণৰ) ওপৰত বিজয়ী কৰি তুলিব নোৱাৰে। ড্ৰামা অনুসৰি ৰাৱণ ৰাজ্যও হ'বই। ভাৰতৰেই জয় আৰু পৰাজয়ৰ ওপৰত এই ড্ৰামা ৰচিত হৈছে। এই পিতাই তোমালোক সন্তানসকলকহে বুজায়। মুখ্য কথা হৈছে পবিত্ৰ হোৱা। পিতাই কয় - মই আহোঁৱেই পতিতসকলক পাৱন কৰি তুলিবলৈ। বাকী শাস্ত্ৰবোৰত কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱৰ যুদ্ধ, জুৱা আদি দেখুৱাইছে। এনেকুৱা কথা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ৰাজযোগৰ পঢ়া এনেকুৱা হয় জানো? যুদ্ধক্ষেত্ৰত গীতা পাঠশালা থাকে জানো? ক'ত জন্ম- মৰণ ৰহিত শিৱবাবা, ক'ত সম্পূৰ্ণ 84 জন্ম লওঁতা কৃষ্ণ। তেওঁৰেই অন্তিম জন্মত পিতা আহি প্ৰৱেশ কৰে। কিমান ক্ৰীয়াৰ (স্পষ্ট)। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰও হ'ব লাগে। সন্ন্যাসীয়েতো কয় - দুয়ো (যুগল) একেলগে থাকি পবিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকে কোৱা- আপোনালোকৰতো কোনো প্ৰাপ্তি নাই, তেন্তে কেনেকৈ থাকিব। ইয়াততো বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। পিতাই কয় - মোৰ খতিয়ত কুলৰ লাজ ৰাখা। শিৱবাবাই কয় এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) দাড়িৰ লাজ ৰাখা। এই এটা অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হৈ থাকিলে স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। নিজৰ বাবেহে পৰিশ্ৰম কৰে। অন্য কোনো স্বৰ্গলৈ আহিব নোৱাৰে। এয়া তোমালোকৰ ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। ইয়াত সকলো লাগিব নহয় জানো। তাত (স্বৰ্গত) মন্ত্ৰীতো (পৰামৰ্শদাতাতো) নাথাকে। ৰজাসকলক মন্ত্ৰণাৰ (ৰায়ৰ) প্ৰয়োজন নাই। পতিত ৰজাসকলৰো এজন মন্ত্ৰী (পৰামৰ্শদাতা) থাকে। ইয়াততো চোৱা কিমান মিনিষ্টাৰ্ট (মন্ত্ৰী) থাকে। পৰম্পৰ যুঁজ-বাগৰ কৰি থাকে। পিতাই সকলো জঞ্জালৰ পৰা মুক্ত

কৰি দিয়ে। তিনি হাজাৰ বছৰলৈ আৰু কোনো যুদ্ধ নহ'ব। জেইল (কাৰাগাৰ) আদি নাথাকিব। কোৰ্ট (আদালত) আদি একোৱেই নাথাকিব। তাত (স্বৰ্গত)তো সুখেই সুখ। ইয়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মৃত্যু শিৰত থিয় হৈ আছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে বিকৰ্মজিৎ হ'ব লাগে। তোমালোকেই মেচেজাৰ্চ (বাৰ্তা-বাহক) হোৱা যিয়ে সকলোকে পিতাৰ মেচেজ (বাৰ্তা) দিয়া যে মনমনাভৱ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰিবৰ কাৰণে পবিত্ৰ হৈ বুদ্ধিৰূপী পাত্ৰ স্বৰূপ কৰিব লাগে। কেৱল ক'কৰেল জ্ঞানী (কুকুৰা চৰাইৰ দৰে ডাক দি আনক জগায় কিন্তু নিজে শুই যায় অৰ্থাৎ যিয়ে নিজে ধাৰণ নকৰে কেৱল আনক জ্ঞান শুনাই থাকে) হ'ব নালাগে।

(2) ডায়ৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) পিতাৰ আগত সকলো অৰ্পণ কৰি শ্ৰীমতত চলি 21 জন্মৰ বাবে ৰাজ্যপদ ল'ব লাগে।

বৰদান: শুদ্ধিৰ বিধিৰ দ্বাৰা দুৰ্গ মজবুত (শক্তিশালী) কৰোঁতা সদায় বিজয়ী আৰু নিৰ্বিন্ম হোৱা
এই দুৰ্গত সকলো আত্মা যাতে সদায় বিজয়ী আৰু নিৰ্বিন্ম হৈ যায় তাৰ বাবে বিশেষ সময়ত চৌদিশে সংগঠিত ৰূপত যোগৰ প্ৰ'গ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) ৰাখা। তেতিয়া কোনেও এই তাৰ কাটিব নোৱাৰিব কাৰণ যিমানে সেৱা বৃদ্ধি কৰি যাবা সিমানে মায়াই নিজৰ কৰিবলৈ চেষ্টাও কৰিব সেইবাবে যেনেকৈ কোনো কাৰ্য আৰম্ভ কৰাৰ সময়ত শুদ্ধিকৰণৰ বিধি প্ৰয়োগ কৰা, তেনেকৈ সংগঠিত ৰূপত তোমালোক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ এটাই শুদ্ধ সংকল্প হওঁক - বিজয়ী, এয়া হৈছে শুদ্ধিকৰণৰ বিধি - যাৰ দ্বাৰা দুৰ্গ মজবুত হৈ যাব।

স্লোগান: যুক্তিযুক্ত আৰু যথার্থ সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষফল হৈছে আনন্দ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য :-

"এতিয়া বিকৰ্ম কৰাৰ কমপিটিশ্বন (প্ৰতিযোগিতা) কৰিব নালাগে"

পোন প্ৰথমেতো নিজৰ সন্মুখত এইটো এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) ৰাখিব লাগে যে মই যিকোনো ৰীতিৰে বিকাৰক বশ কৰিব লাগে, তেতিয়াহে ঈশ্বৰীয় সুখ-শান্তি থাকিব পাৰা। নিজৰ মুখ্য পুৰুষাৰ্থ হৈছে নিজে শান্তিত থাকি আনকো শান্তি প্ৰদান কৰা। এই ক্ষেত্ৰত সহনশক্তি নিশ্চয় লাগে। সকলো নিজৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। এনেকুৱা নহয় যে কোনোবাই কিবা ক'লে অশান্ত হৈ যাব লাগে, নহয়। জ্ঞানৰ প্ৰথম গুণো হৈছে সহনশক্তি ধাৰণ কৰা। চোৱা, অজ্ঞানকালত কোৱা হয় যে কোনোবাই যিমানেই গালি নিদিয়ক, এনেকৈ ভাবিবা যে মোৰ ক'ত লাগিল? যদিওবা কোনোবাই গালি দিলে তেওঁ নিজেতো অশান্ত হৈ গ'ল, তেওঁৰ নিজৰ হিচাপ-নিকাচ সৃষ্টি হ'ল। কিন্তু যদি আমিও অশান্ত হৈ যাওঁ, কিবা কৈ দিওঁ তেন্তে আমাৰ বিকৰ্ম হ'ব, গতিকে বিকৰ্ম কৰাৰ কমপিটিশ্বন (প্ৰতিযোগিতা) কৰিব নালাগে। নিজৰ বিকৰ্মতো ভস্ম কৰিব লাগে, নতুনকৈ সৃষ্টি কৰিব নালাগে, এনেকুৱা বিকৰ্মতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰি আহিছোঁ আৰু দুখো পাই আহিছোঁ। এতিয়াতো ন'লেজ (জ্ঞান) পাই আছা এই পাঁচ বিকাৰক জয় কৰা। বিকাৰৰো বহুত বিস্তাৰ আছে, বহুত সূক্ষ্ম ৰীতিৰে আছে। কেতিয়াবা ঈৰ্ষা উৎপন্ন হ'লে ভাবে এওঁ এনেকুৱা কৰিছে তেন্তে মই কিয় নকৰিম? এইটো বহুত ডাঙৰ ভুল। নিজকতো অভুল (ফুটিমুক্ত) কৰিব লাগে, যদি কোনোবাই কিবা কয় তেতিয়া এনেকৈ ভাবিবা যে এয়া মোৰ পৰীক্ষা, মোৰ ভিতৰত কিমানলৈকে সহনশক্তি আছে? যদি কোনোবাই কয় মই বহুত সহন কৰিলোঁ, এবাৰো যদি উত্তেজিত হৈ যোৱা তেন্তে ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ গ'ল। যিজনে কলে তেওঁ নিজৰ ক্ষতি কৰিলে, কিন্তু নিজকতো গঢ়িব লাগে, নে ক্ষতি কৰাৰ লাগে সেইবাবে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি জন্ম-জন্মান্তৰৰ কাৰণে শ্ৰেষ্ঠ প্ৰালন্ধ গঢ়িব লাগে। বাকী যিসকল বিকাৰক বশ হৈ গ'ল তেওঁলোকৰ মাজত ভূত প্ৰৱেশ কৰিছে, ভূতৰ ভাষাই এনেকুৱা হয়, কিন্তু যিসকল দৈৱী আত্মা হয় তেওঁলোকৰ ভাষা দৈৱীয়েই হ'ব। গতিকে নিজক দৈৱী কৰি তুলিব লাগে আসুৰিক নহয়। ভাল বাৰু – ওঁম্ শান্তি।